

гр.Перник, 06.11.2013 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на седми октомври две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря **А.М.*****, като разгледа докладваното от съдията административно дело № **628** по описа за **2013** година на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следно:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 5, ал. 4 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ) .

Образувано е по жалба **М.М.С.,***** срещу заповед № РД-317/19.09.2006 г., издадена от Областния управител на Област Перник. В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че неправилно е отказано изплащане на еднократно обезщетение по чл. 4 от ЗПГРРЛ. На основание изложеното в жалбата, е изразено искане за отмяна на оспорения административен акт.

Ответникът - Областен управител на област Перник, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Не изразява становище по същество на оспорването.

Административен съд - Перник, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

М.М.С.*** е направил писмено искане вх. № 94-00-1001 от 09.11.2005 г. пред Областния управител на област Перник да му бъде изплатено еднократно парично обезщетение по Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица/ЗПГРРЛ/. Към искането е приложено удостоверение №256 от 31.01.1991 г. издадено от затвора в гр.Стара Загора, както и декларация от лицето, че не му е изплащано обезщетение по ЗПГРРЛ.

Административният орган е отказал да уважи искането на **М.М.С.***** за еднократно обезщетяване, като е приел, че спрямо лицето не са доказани материалноправните предпоставки за получаване на обезщетение, тъй като не са налице предпоставките за изплащане на обезщетение за претърпяна репресия по Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ.

По делото не са ангажирани доказателства за датата на връчване на оспорената заповед на **М.М.С.*****, въпреки, че административният орган е бил задължен да представи такива с разпореждане при образуване на делото от 28.06.2013 г.. Приложеното по делото копие от книгата за опис на кореспонденцията за 2006 г., на Областна администрация гр.Перник удостоверява само обстоятелството, че писмото е изпратено, но не и факта на

получаването му и на коя дата е станало това. Съдът намира, че при липсата на доказателства за надлежно връчване на административния акт, то узнаването за неговото издаване е станало едва със писмо изх.№34-С-24 от 04.06.2013 г., получено на 06.06.2013 г. от М.М.С.***. Сроктът за обжалване на ИАА, съгласно чл.149, ал.1 от АПК е 14 дни, от датата на уведомяването и е спазен, тъй като жалбоподателят е научил за издадената заповед на 06.06.2013 г., а жалбата е подадена на 20.06.2013 г. Спазен е преклузивният срок, който обуславя допустимост на оспорването.

Предвид изложеното, жалбата е процесуално допустима, но по същество - неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от ЗПГРРЛ и в предвидената от закона писмена форма. В мотивите ѝ административният орган се е позовал на липсата на материалноправните предпоставки за признаване право на обезщетение. Разпоредбата на чл. 3, ал. 3 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ вменява в тежест на лицето, което претендира обезщетение да представи доказателствата, посочени в разпоредбата. От страна на М.М.С.*** не са представени писмените доказателства, съгласно чл. 3, ал. 3 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ, както в производството пред административния орган, така в това пред административния съд.

Със Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресираните лица (обн. - ДВ, бр. 50 от 25.06.1991 г.), в редакцията му към момента на издаване на атакуваната заповед е признато правото на обезщетение на визираните в разпоредбата на чл. 1 лица, които са били незаконно репресирани, заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. Съгласно текста на чл. 2 от с. з., тези лица имат право на еднократно обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди. Размерът и редът на изплащането на дължимото обезщетение се определят от Министерския съвет (чл. 4, ал. 1), като искането за това се предявява пред областния управител по последния постоянен адрес на репресираното лице (чл. 5, ал. 1).

В контекста на предписанията на цитираните разпоредби, относими към спора на въведеното фактическо и правно основание, в съответствие със закона е прието от страна на административния орган, че не са налице материалноправните предпоставки за признаване правото на обезщетение в полза на жалбоподателя.

ЗПГРРЛ регламентира това субективно право в полза на репресирани лица през периода 12.09.1944 г. - 10.10.1989 г., като предписва изчерпателно проявените форми на незаконната репресия. Приложимият закон урежда като основна предпоставка за възникване на имуществено право на еднократно обезщетение, наложеното с присъдата наказание да е за деяние от лимитативно изброените с разпоредбите на чл. 1 и чл. 2 от ЗПГРРЛ.

От данните по преписката е видно, че жалбоподателят е бил осъждан и е изтърпявал наказание лишаване от свобода в затвора в гр.Стара Загора, като няма доказателства осъждането му да е в резултат на осъществена репресия на визираните в закона основания. Не е доказано, че инкриминираните деяния са извършени по причини, свързани с произхода, политическите убеждения или религиозните вярвания на заявителя, което е задължително условие, за да се признае незаконна репресия, респективно и правото на обезщетяване. Горните констатации не се променят и във връзка с представеното удостоверение от Министерство на правосъдието ГДИН, с рег.№178/05.01.2009 г. В нито един от приложените в административната преписка документи не се твърди лицето да е

репресирано въз основа на неговия произход, политически убеждения или религиозни вярвания.

Дори при подаването на жалбата срещу заповед №РД-317/19.09.2013 г. на Областния управител на област Перник, не се твърди осъществена репресия срещу лицето основана на произход, политически убеждения или религиозни вярвания. Поддържа се само, че при подаването на искането за обезщетение са спазени предвидените в закона срокове, лицето не е получавало обезщетение по този ред за изтърпяното наказание лишаване от свобода за периода от 22.04.1967 г. до 26.01.1983 г.

За да се осъществи фактическият състав на чл. 1, т. 1 и чл. 2, ал. 1, т. 4 от ЗПГРРЛ, даващ правото на заявителя да получи парично обезщетение по посочения закон, нужно е да са изпълнени кумулативно и двете условия, визирани в цитираните по-горе разпоредби, а именно: лицето да е незаконно репресирано и тази репресия да е основана на неговия произход, политически убеждения или религиозни вярвания. В настоящия случай не е изпълнено второто условие. Жалбоподателят не е представил доказателства, че е осъден по причини, свързани с неговия произход, политически убеждения или религиозни вярвания, поради което същият не е правоимащо лице (не е от лицата, посочени в чл. 1 от закона) като незаконно репресиран, поради своя произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12.09.1944 до 10.11.1989 г., за да има право на еднократно обезщетение за претърпени вреди по приложимия материален закон ЗПГРРЛ.

При липса на доказателства за характера на осъществената спрямо жалбоподателя репресия правилно Областния управител на област Перник е постановил отказ да уважи искането за еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ.

Така мотивиран, **Административен съд –Перник,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М.М.С.,***, срещу заповед № РД-317/19.09.2006 г. на Областния управител на Област Перник.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ:/п/